

Sławka Walerego

Dzielnice: Ursus

Osiedla: Skorosze

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy osobowe Imiona i nazwiska

Rok utworzenia nazwy: 1992

Opis

Walery Jan Sławek herbu Prus (1879-1939) - pułkownik piechoty Wojska Polskiego, polityk okresu II Rzeczypospolitej. Przyszedł na świat w Strutyńce (dziś środkowa część Ukrainy, przy granicy z Mołdawią), był dalekim krewnym Ignacego Jana Paderewskiego. Po ukończeniu gimnazjum w pobliskim Niemirowie przyjechał do Warszawy, gdzie w latach 1894-99 - mieszkając u swojej ciotki przy ul. Wilczej 19 - studiował w Wyższej Szkole Handlowej im. Kronenberga. Po jej ukończeniu wyjechał do Łodzi, gdzie został pracownikiem najpierw firmy ubezpieczeniowej a następnie banku. W tym mieście wstąpił w szeregi Polskiej Partii Socjalistycznej. Był jednym z najbliższych współpracowników Marszałka Józefa Piłsudskiego i Aleksandra Prystora. Należał do organizatorów krwawej manifestacji PPS na placu Grzybowskim w Warszawie 13 XI 1904 roku, rok później został wybrany najmłodszym członkiem Centralnego Komitetu Robotniczego partii. Związany z Organizacją Bojową (współpracował ze Stefanem Okrzeją) uczestniczył w jej licznych akcjach bojowych i terrorystycznych, przygotowywał używane podczas nich ładunki wybuchowe, przepłacając to własnym zdrowiem (stracił lewe oko, po trzy palce u każdej ręki, był głuchy na lewe ucho a liczne blizny na twarzy tuszował zarostem). Wielokrotnie aresztowany przez władze carskie, osadzony nawet w X Pawilonie Cytadeli Warszawskiej, cudem uniknął zesłania na Syberię. Po rozłamie w PPS opowiedział się za Józefem Piłsudskim i wraz z nim przeszedł do Frakcji Rewolucyjnej, organizując struktury Związku Walki Czynnej. Od 1912 roku wraz z Bolesławem Limanowskim kierował Polskim Skarbem Wojskowym. Podczas I wojny światowej był oficerem I Brygady, stając się "prawą ręką" Piłsudskiego. Przebywał głównie w Krakowie i Warszawie, dokąd został oddelegowany w celu stworzenia struktur Polskiej Organizacji Wojskowej. Od XII 1916 roku był członkiem Tymczasowej Rady Stanu, po kryzysie przysięgowym znalazł się w więzieniu, skąd wyszedł dzień po odzyskaniu przez Polskę niepodległości. Podczas wojny polsko-bolszewickiej - jako oficer Wojska Polskiego - dowodził wywiadem i kontrwywiadem Sztabu Generalnego. Od 1920 roku działał na Ukrainie. Z dniem 31 XII 1923 roku został przeniesiony do rezerwy. Ponownie w wojsku znalazł się po przewrocie majowym i służył trzy lata. W 1928 roku zainicjował powstanie Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem, którego został prezesem i głównym ideologiem. Trzykrotnie pełnił obowiązki Prezesa Rady Ministrów (29 III - 23 VIII 1930, 5 XII 1930 - 26 V 1931, 28 III - 12 X 1935), raz był marszałkiem Sejmu (22 VI - 27 XI 1938). Należał do grona głównych autorów propozycji ustrojowych wprowadzonych do konstytucji kwietniowej w 1935 roku. 2 IV 1939 roku o godzinie 20.45 (tej samej, o której zmarł Marszałek Piłsudski), strzelił sobie w usta z pistoletu we własnym mieszkaniu przy al.

Szucha 16. Zmarł kilka godzin później w Instytucie Chirurgii Urazowej, nie odzyskawszy przytomności.

Spoczywa:

Cmentarz Wojskowy na Powązkach, kwatera 11 A, rząd I, miejsce 5.

Upamiętnienia:

Brama Straceń Cytadeli Warszawskiej - wymieniony na tablicy wmurowanej w ścianę.

Ciekawostki

Stan obecny:

Nr 2: Acherówka. Dworek wraz z ogrodem powstał w 1912, należał do Franciszka Adolfa Achera, współzałożyciela Warszawskiej Spółdzielni Ogrodniczej, ostatniego wójta gminy Skorosze, inicjatora budowy szkół w Czechowicach, Opaczy i Pęcicach. Po wojnie dworek został przebudowany wielokrotnie. Dziś mieści się tu DKDS Ursus.

Data nadania nazwy: 1992.10.07. Wcześniej (1977.08.01 - 1992.10.07) nosiła imię Przewodników Pracy.
